

Conflictul dintre
Israel si Palestina

Florian Mitrea
Delia Matei
clasa a-X-a B
Liceul de Muzica "George Enescu"
prof. Anca Petre.

1.ORIGINILE CONFLICTULUI DINTRE PALESTINA SI ISRAEL.ISTORIA REGIONII

Intre anii 3000 si 1100 i.Hr.. civilizatia canaaniana ocupa ceea ce astazi este Israel, malul vestic al Mediteranei, Liban si o parte din Siria si Iordania. Cei ce au ramas pe dealurile din Ierusalim dupa ce romanii i-au eliminat pe evrei (in secolul al 2-lea) erau fermieri si cultivatori de vita de vie, pagani si convertiti la crestianism, descendentii ai arabilor, persanilor, saritenilor, grecilor si vechilor triburi canaaniene

Reactia araba la anuntul crearii statului Israel

Armatele statelor arabe au intrat in razboi imediat ce Israelul a fost intemeiat in mai 1948. Lupta a continuat aproape in totalitate pe teritoriul rezervat Palestinei. Aproape 700 de mii de palestinieni au migrat sau au fost izgoniti in urma conflictului inceput in 1948.

Exista vreo justificare pentru exproprierea acestui pamant?

Faptul ca arabilor a inceput sa le fie frica din cauza unei evidente temeri a repetarii masacrelor sioniste din 1948, nu a fost un motiv de renuntare la propriile case, pamanturi si mijloace de trai. Civili surprinsi intr-o arie cu actiuni militare, adesea intrau in panica. Dar ei au fost mereu gata sa se intoarca la casele lor dupa ce pericolul trecea.

Care a fost destinul palestinienilor ce au devenit acum refugiati?

Iarna anului 1949, prima iarna a exilului pentru mai mult de 750 de mii de palestinieni a fost rece si grea. Familiile s-au strans in pesteri, in colibe abandonate sau in

corturile din taberele de refugiați. Multi dintre flamanzi erau la doar câteva mile departare de grădinile de zarzavaturi proprii și livezi, în Palestina ocupată-noul stat al Israelului. La sfârșitul anului 1949.

Împărațiile evreiești au reprezentat doar o perioadă a Palestinei vechi

Dacă considerăm perioada scursă de la cucerirea Canaanului în 1000 î.Hr. de către David până la nimicirea lui Iuda în 586 î.Hr., ajungem la 414 ani de dominație evreiască.

Cat timp a fost Palestina un stat arab?

Palestina a devenit o țară predominant arabă și islamică, pe la sfârșitul secolului 17. Aproape imediat, a devenit cunoscută întregii lumi islamice, atât pentru fertilitatea și frumusețea sa cât și pentru semnificația sau importanța religioasă. În 1516, Palestina a devenit o provincie a Imperiului Otoman dar acest lucru nu a făcut să fie mai puțin fertilă, arabă sau islamică. 60% din populație era ocupată în agricultură. Întreaga populație era divizată între oamenii ce locuiau la oras și relativul mic grup nomad. Toți acești oameni credeau că aparțin unui teritoriu numit Palestina, în ciuda sentimentelor lor că erau membri ai unei largi națiuni arabe.

Scopul Fondului Național al Evreilor era de a recupera pământul Palestinei ca o inalienabilă posesiune a poporului evreu. În diferite locații din nordul Palestinei, fermierii arabi au refuzat să se mute și autoritățile turcești, la cererea Fondului i-au evacuat. De asemenea, evreii indigeni din Palestina au reacționat negativ la sionism. Ei nu realizau nevoia pentru un stat evreu în Palestina și nu au vrut să îmbunătățească relațiile cu arabii.

2.Problemele palestiniene din 1967 și după 1967

Dacă până în 1967 problema palestiniană era privită, în general, ca o problemă a refugiaților, după această dată ea a căpătat dimensiuni noi, tot mai evidente, transformându-se în conflictul arabo-israelian, care a dus la cel de al doilea război în Orientul Apropiat.

Câteva momente anterioare anului 1967 sunt semnificative pentru înțelegerea mai pe larg a problemei palestiniano-israeliene. În septembrie 1965 la Cairo a avut loc o întâlnire a primilor miniștri ai Ligii Arabe. Comunicatul final reafirmă decizia de a priva Israelul la apele râului Iordan prin abaterea apelor din zona cursului superior al acestuia, spre râul Hasbani din Liban și Baniyas din Siria. S-a adoptat, de asemenea, hotărârea cu privire la acțiuni comune împotriva oricărei țări care va stabili relații diplomatice cu Israelul sau va contribui la consolidarea eforturilor militare ale acestuia. În același timp, premierul de atunci al Israelului, Levi Eshkol, a declarat că privarea Israelului de accesul la apele Iordanului conduce la ripostă de război. Au intervenit unele confuzii și neînțelegeri chiar între țările arabe. Parlamentul libanez aprobă planurile Ligii Arabe de construcție a unor

stații de pompare în vederea schimbării cursului apelor Iordanului. Concomitent, ministrul apărării al Israelului face o declarație potrivit căreia Libanul se expune unor acțiuni de represalii din partea Israelului. În septembrie, același an, la Casablanca se întrunește, din nou, conferința la nivel înalt a țărilor Ligii Arabe, la care regele Hussein al Iordaniei arată că nu este potrivit ca trupe din alte țări ale Ligii Arabe să vină în Iordania spre a proteja instalațiile hidrotehnice pentru schimbarea cursului Iordanului.

În mai 1965, Israelul stabilește relații diplomatice cu marea putere europeană Republica Federală a Germaniei. De fapt, cu prilejul stabilirii relațiilor diplomatice între Israel și Germania, s-a realizat și un acord privind recompensarea financiară de către Germania a Israelului pentru încetarea livrărilor de armament de către aceasta (referirea se făcea direct la relațiile germano-egiptene). De asemenea, Israelul și-a asigurat și sprijinul american, afirmând că aplicarea Cărții O.N.U. cere instaurarea unei păci durabile în Orientul Apropiat, pace care ar trebui să cuprindă următoarele două principii:

1. retragerea forțelor armate israeliene de pe teritoriile ocupate în timpul recentului conflict
2. încetarea tuturor apelurilor la beligeranță, respectarea și recunoașterea suveranității, a integrității teritoriale și independenței politice a fiecărui stat din regiune și dreptul lor de a trăi în pace, în interiorul unor frontiere sigure și recunoscute, la adăpost de amenințări sau de forță.

Totuși, deși Rezoluția Consiliului de Securitate al O.N.U. nu recunoștea obținerea de teritorii prin război, Israelul, dimpotrivă, în loc să-și retragă forțele armate din teritoriile ocupate continuă acțiunile de acaparare a noi zone.

Ca urmare, cauza palestiniană pentru cucerirea independenței și crearea unui stat propriu a căpătat o importanță tot mai mare până în zilele noastre. În anul 1964

Organizația pentru Eliberarea Palestinei (O.E.P.) a ținut primul congres național palestinian arab în partea iordaniană a Ierusalimului și adoptă convenția națională din 1948 în care se cerea fiecărui palestinian să lupte pentru drepturile sacre ale fiecărui popor – autodeterminare, independență națională, suveranitate, dreptul de restituire a proprietății și dreptul de a recurge la luptă armată. Palestinenii vor reuși să obțină recunoașterea cauzei lor

mai târziu, prin Rezoluția 3070 din 30 noiembrie 1973 adoptată de Adunarea generală a O.N.U.

După câțiva ani de încordare în relațiile dintre statele arabe și Israel, la 1 iunie 1967 a izbucnit războiul, considerat al treilea conflict armat arabo-israelian. Începând cu incidente sângeroase la granița siriano-israeliană și continuând cu atacarea Egiptului de către Israel, ocuparea Ierusalimului, a Cisiordaniei și a platoului Golan de către Israel, războiul din 1967 a determinat O.N.U. să intervină pentru a opri conflictele armate, hotărâre adoptată numai de Siria, Iordania și Egipt. Poziția Israelului a fost total diferită, propunându-se acceptarea de către țările arabe a unor negocieri directe și separate.

Țara cea mai lovită de războiul din 1967 a fost Iordania, care cuprindea un număr mare de palestinieni. Această țară va cere Israelului retragerea din toate teritoriile ocupate, inclusiv din Ierusalim. Un nou plan, planul Rogers (denumit după un fost secretar de stat

american), cu privire la obținerea păcii, este acceptat, de această dată, și de Israel, alături de Iordania, Egipt, dar nu și de Siria. Reprezentantul O.N.U. Gunnar Jarring, a trimis ambelor părți (Israelului și Egiptului) un memorandum, cerându-le ca *„Israelul să-și retragă forțele din teritoriul ocupat al Egiptului până la frontiera veche cu Palestina, sub mandatul britanic, iar Egiptul să încheie un tratat de pace cu*

Israelul”. Și această tentativă a eșuat. În luna octombrie a anului 1973 se desfășoară lupte crâncene care provoacă grele pagube popoarelor din zonă. După acest ultim conflict militar, evenimentele ulterioare au confirmat că aplanarea treptată a crizei se poate realiza rațional numai pe calea unor negocieri. În decembrie 1973 s-a hotărât încetarea focului și începerea discuțiilor între părțile implicate. Israelul și S.U.A., însă, au refuzat să discute cu Organizația de Eliberare a Palestinei, tocmai pentru că era organizația reprezentativă a palestinienilor din toată lumea și pentru că făcea serioase și justificate revendicări Israelului.

Evenimentele din 1967 – respectiv al treilea război arabo-izraelian – au devenit practic o nouă etapă în problemele Orientului Asiatic. Să amintim că în timpul războiului din 1967, Israelul a ocupat partea din teritoriul arab al Palestinei în care se găsea și Ierusalimul. Concomitent a ocupat peninsula Sinai. Acest război a dat naștere la un foarte mare exod palestinian, peste o jumătate de milion de oameni fiind alungați din locurile lor de baștină. Problema a devenit atât de gravă încât Organizația Națiunilor Unite, Consiliul de Securitate al O.N.U. a cerut oprirea războiului. Iată cum prezenta situația presa din România, războiul din 1967:

- ✓ *Între 5-21 mai 1967 a avut loc o accentuare a tensiunii în Orientul Apropiat. După o serie de incidente la granița israeliano-siriană, Israelul a trimis Consiliului de Securitate al O.N.U. o notă în care acuză „infiltrări teroriste”, și dacă Siria nu-și schimbă politica, Israelul se va vedea îndreptățit să acționeze. Reprezentanții militari ai celorlalte țări arabe alertează trupele lor armate și masează militari în peninsula Sinai. Siria anunță că armata este pregătită să înfrunte situația creată. Irakul anunță alertarea armatelor, iar Kuveitul punerea forțelor sale armate la dispoziția Comandamentului Ligii Arabe. [...]*

În legătură cu războiul din 1967 mai menționăm alte câteva fapte. Începând cu 5 iunie 1967 (de fapt linia a fost stabilită încă din august 1963), în contextul declanșării pe scară largă a ostilităților în Orientul Mijlociu, a fost folosită pentru prima dată operațional linia directă de telecomunicații de urgență Casa Albă-Kremlin, părțile angajându-se să nu intervină în mod direct în cadrul ostilităților. La 22 noiembrie 1967, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția nr. 242 din care reținem următoarele: exprimând neliniștea care continua să provoace situația gravă din Orientul Mijlociu, subliniind respingerea obținerii de teritorii prin război și necesitatea de a acționa pentru o pace trainică și justă care să permită fiecărui stat să trăiască în securitate, și-au luat angajamentul să acționeze, în conformitate cu articolul 2 al Cărții Națiunilor Unite. Consiliul de Securitate afirmă că aplicarea principiilor Cărții cere instaurarea Israelului fără nici un fel de aprobare sau discuție cu celelalte țări, ci de la sine putere, anunță în 1946 că toate firmele străine care întrețin relații economice cu țările arabe, vor trebui să obțină autorizații speciale din partea Ministerului de Resort izraelian pentru a exporta în Israel, menționând că este vorba de o contramăsură la boicotul impus de țările arabe.

În lunile aprilie-mai apare un nou plan (de data aceasta apare propus de Tunisia prin președintele ei Bourghiba) de reglementare pe termen lung a disputelor arabo-israeliene, pentru ca „arabii și israelienii să conviețuiască pe bazele respectului național”. În plan se scrie despre organizarea de negocieri directe asupra Palestinei pe baza planului Națiunilor Unite din 1947, privind împărțirea acesteia – cedarea de către Israel a unei treimi din teritoriu în favoarea națiunii palestinieni (era vorba de teritoriul pe care apoi Israelul l-a dobândit înainte de permiterea reîntoarcerii palestinienilor care s-au refugiat din teritoriile ocupate de Israel). În plan se preconiza ca negocierile să fie purtate de palestinienii înșiși, singurii chemați să decidă asupra propriei lor soarte. Planul a fost respins de celelalte țări arabe – probabil din cauza amestecului diplomatic subtil al unor mari puteri – cea mai mare opoziție venind din partea Egiptului. Ahmed Shukairy, pe atunci președintele Organizației pentru Eliberarea Palestinei, a respins de asemenea planul propus de Tunisia, declarând că „problema palestiniană are o singură soluție – reabilitarea Palestinei arabe fără împărțire, internaționalizare sau recolonizare”, termeni lansați atunci de marile puteri ale lumii. Mai mult chiar, Liga Arabă a adoptat o hotărâre în care se arată că trebuie respinse orice propuneri sau cereri de recunoaștere a Israelului, sau de conciliere, ori coexistență cu acesta.

În 1974, după sfârșitul războiului izbucnit în 1967, Israelul, în politica sa față de problema palestiniană, nu va mai pune accentul pe încheierea unui tratat de pace și negocieri directe, declarând că se mulțumește cu o declarație de exbeligeranță, în schimbul unor înțelegeri. Israelul practic se opunea

Neri Gavish/Israel Sun Ltd./Embassy of Israel

reîntoarcerii la granițele din 1967. Teza izraeliană susținea că pe teritoriul vechii Palestine, de cele două părți ale Iordanului, nu există loc decât pentru două state – Israel și un stat iordano-palestinian. După 1974, chiar în cadrul conducerii statului Israel, se contura ideea recunoașterii existenței unui popor palestinian, care își manifesta entitatea în cadrul statului Iordania, deoarece între Mediterana și deșert nu pot exista decât cele două state: Iordania și Israel. În schimb, deși se recunoștea necesitatea unei soluții pentru problema palestiniană, Israelul nu dorea să discute această problemă cu O.E.P. Chiar și în ziua de astăzi, Israelul refuză să poarte discuții cu O.E.P-ul, pe această temă.

Surprinzător, S.U.A. investește în Israel sume uluitoare, începând cu anul 1948. Toate ajutoarele pentru Israel care absorb, de departe, cea mai mare parte din bugetul american pentru ajutoare, sunt sub formă de alocații nelimitate, cu datoriile total eliminate. Nici un alt stat nu este răsplătit sistematic pentru încălcarea drepturilor omului, printr-un astfel de ajutor. Nici o țară din istorie, nici un cetățean american dezavantajat nu a primit atât de mult ajutor, cum a primit fiecare bărbat, femeie sau copil israelian.

2. Procesul de pace

Negocierile dintre Israel și Palestina au continuat și după 1990. După ajungerea la acorduri cu privire la O.E.P. cu privire la transferul Fâșiei Gaza și a orașului Jericho către Autoritatea Națională Palestiniană (A.N.P.), Israel execută retragerea trupelor sale din aceste zone în 1994. A.N.P.-ul, condus de Arafat și alcătuit din membrii O.E.P. până la eventualele alegeri și-a asumat controlul problemelor civile în Fâșia Gaza și Jericho și a întemeiat o poliție palestiniană, pentru a menține securitatea internă. Israelul a păstrat controlul asupra localităților evreiești din Fâșia Gaza la fel ca și asupra securității granițelor regiunii. Un alt acord din septembrie 1995 se referea la retragerile israeliene din orașele Palestiniene rămase ocupate și orașe de pe malul occidental, și stabilea data

alegerilor pentru președintele A.N.P.-ului. Totuși, confruntările nu se încheie aici. Mai au loc atacuri teroriste, sinucigașe atât din partea israelienilor cât și a palestinienilor.

2.O soluție propusă

Așa cum am prezentat mai sus, conflictul în cauză își are originile încă din antichitate. Tensiunile între cele două părți s-au acutizat o dată cu izbucnirea și desfășurarea războaielor. Palestinienii își cer drepturile încălcate de peste 40 ani de către Israelul, ajutat de S.U.A. Cel mai mult se pune accent pe problema întemeierii unui stat palestinian independent și suveran, în situația în care Israelul refuză să renunțe la teritoriile ocupate prin război, în ciuda tuturor rezoluțiilor Consiliului de Securitate al O.N.U.

O soluție eficientă care a fost propusă de O.E.P. este crearea unei „mini-Palestine”, un stat palestinian pe malul occidental al Iordanului, cuprinzând Cisiordania și Gaza. Aceasta „mini-Palestină” consider că ar fi viabilă din punct de vedere economic. După unele studii întreprinse de specialiști, s-a ajuns la concluzia că viabilitatea unui stat depinde nu atât de suprafața lui, cât de forța de muncă, de capitalurile și de tehnologia de pe piețele disponibile. Fără îndoială că viitorul stat s-ar putea baza pe inerții masive de capitaluri provenind din țările arabe producătoare de petrol, iar lucrările de infrastructură, de dezvoltare agricolă și industrială ar costa de aproape zece ori mai puțin decât cheltuielile făcute de țările arabe și Israel în timpul celor opt zile de război din 1974. Concentrând în acest nou stat majoritatea palestinienilor, nu ar mai rămâne în străinătate decât mai puțin de un milion de palestinieni, care ar putea fi primiți, ca minoritate etnică, în Israel.

Bibliografie:

1. prof. univ. dr. Ilie Puia – *Palestina – istorie si prezent*
2. *** Microsoft Encarta Encyclopedia
3. *** www.wars.com